

Arrest

nr. 266 549 van 12 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 26 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 november 2021.

Gelet op de beschikking van 24 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 13 juli 2021 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het

verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]”

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3;

[...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

3. Bij koninklijk besluit van 14 december 2020 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

4. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Verzoeker maakt, zo wordt vastgesteld, geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu hij niet verder komt dan het voeren van een algemeen betoog en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de desbetreffende bevindingen niet weerlegt noch ontkracht.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat er door zijn familie en zijn omgeving neergekeken wordt op homoseksuelen, dat hij zijn seksuele geaardheid nooit openlijk heeft kunnen beleven, door zijn familie in Albanië onder druk wordt gezet om te huwen en dat hij niet het vrije leven kan leiden dat hij wilt. Hij meent gediscrimineerd te zullen worden omwille van zijn seksuele geaardheid en dat hij geen toekomst heeft in Albanië. Hij zet verder uiteen dat er geen wettelijk kader en het recht zijn voorzien om co-existentie, een geregistreerd partnerschap of een huwelijk tussen mensen van hetzelfde geslacht mogelijk te maken. Hij uit de vrees bij een terugkeer naar Albanië in de problemen te zullen komen met zijn familie en zijn ruimere omgeving wanneer ze zijn seksuele geaardheid zouden achterhalen.

De Raad wijst op volgend motief van de bestreden beslissing:

“U haalde aan actueel niet vrij te kunnen leven in Albanië ten gevolge van uw geaardheid. Er wordt door uw familie en ruimere omgeving neergekeken op homoseksuelen. U kon hierdoor uw homoseksuele geaardheid nooit openlijk beleven. Een vriend van u werd in 2016 op straat het slachtoffer van fysiek geweld ingegeven door zijn homoseksuele geaardheid. U wordt bovendien door uw familie in Albanië onder druk gezet om opnieuw te huwen. U had, doordat u uw homoseksualiteit steeds voor uw omgeving verborgen hield, geen andere problemen ten gevolg van uw geaardheid in de zin dat u nooit zelf slachtoffer werd van enige bedreigingen of fysiek geweld ingegeven door uw seksuele geaardheid (CGVS, p. 13). U voelde zich door heel deze situatie gestremd in het uiten van wie u bent. U kon in Albanië nooit het leven leiden dat u wou. U had echter geen andere problemen ten gevolg van uw geaardheid, maar vreest desalniettemin dat moest uw seksuele geaardheid bekend worden u met uw omgeving in Albanië ernstige problemen zou kennen. In Albanië voelt u zich als homoseksueel niet beschermd door de overheid.

Er dient vastgesteld te worden dat de door u geschetste problemen met uw omgeving in Albanië, hoe betreurenswaardig ook, onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien kan u uw lokale problemen in Fushë Krujë vermijden door u elders in Albanië, onder meer in de hoofdstad Tirana, te vestigen. U stelde weliswaar dat de situatie voor homoseksuelen in Albanië overal hetzelfde is, maar gaf hierbij zelf te kennen dat de situatie in Tirana voor homoseksuelen evenwel een beetje beter is. U voegde eraan toe dat u elders misschien wel de mogelijkheid zou hebben om elders nieuwe mensen te leren kennen en aldus uw homoseksualiteit te beleven, maar dat de mensen ook daar vragen zouden beginnen te stellen, met alle problemen van dien (CGVS, p.13). Dit laatste kan u evenwel geenszins hard maken. Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie._algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) wordt duidelijk dat de Albanese overheid in de afgelopen jaren aanzienlijke inspanningen heeft geleverd ter inclusie en bescherming van LGBTIpersonen. Zo blijkt vooreerst dat Albanië sinds 2010 één van de meest progressieve antidiscriminatie wetten van de regio heeft die expliciet de rechten van LGBTI-personen in Albanië verdedigt. In 2013 werd in samenspraak met LGBTI-organisaties het strafwetboek hervormd om seksuele geaardheid en genderidentiteit op te nemen in bestaande haatmisdrijven en wetten inzake haatzaaien. Sindsdien worden strenge straffen voorzien voor door homohaat ingegeven misdaden en voor het verspreiden van homofobe informatie.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift in wezen zijn verklaringen herhaalt en een algemeen betoog voert. De Raad wijst erop dat het verwijzen naar en het citeren uit algemene rapporten en artikelen, zoals verzoeker uitgebreid doet, niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op de concrete motivering dienaangaande die net als de overige concrete motieven in de bestreden beslissing geenszins worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De Raad wijst er hierbij ook op dat de commissaris-generaal vaststelt dat in het geval dat verzoeker bij een terugkeer toch ernstige problemen zou ervaren die voortvloeien uit homofobie, er dan nog geen redenen zijn om aan te nemen dat hij voor deze problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten, met wie verzoeker verklaarde tot nu toe nooit problemen te hebben gekend. Verzoeker beperkt zich opnieuw tot een algemeen betoog en gaat niet in op de concrete vaststellingen in dit kader zoals gemotiveerd in de bestreden beslissing. Hij slaagt er dan ook niet in deze te ontkrachten, laat staan te weerleggen.

Verder zet de commissaris-generaal, onder verwijzing naar het geconsulteerde bronnenmateriaal, onder meer uiteen dat blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen, dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen en hij somt concrete realisaties en initiatieven op onder meer in de strijd tegen corruptie, discriminatie en haat op basis van genderidentiteit en seksuele oriëntering, en de sensibilisering en de mogelijkheden tot het indienen van een klacht, evenals het aanklagen en het rapporteren van problemen in dit kader. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Verzoeker kan zich niet beperken tot het op algemene wijze in vraag stellen van het daadwerkelijk karakter van de bescherming. Doorheen zijn algemeen betoog in zijn verzoekschrift toont verzoeker ook niet aan meerdere ernstige persoonlijke pogingen te hebben ondernomen om nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten te bekomen. Verzoeker tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, maar slaagt er hoe dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige

schade die verzoeker zegt te vrezen. Verzoeker toont niet in concreto aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het hem, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat er een “aanvraag 9ter” werd ingediend, maar dat hierop nog niet werd geantwoord. De verzoekende partij benadrukt dat zij omwille van haar geaardheid zwaar gediscrimineerd wordt, onder druk wordt gezet door haar familie en om evidente redenen geen beroep kan doen op de politie. Voorts stelt de verzoekende partij dat er diende onderzocht te worden of zij, gelet op haar hiv-besmetting, toegang zou krijgen tot de gezondheidszorg in Albanië.

4.1. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting benadrukt dat zij omwille van haar geaardheid zwaar gediscrimineerd wordt, onder druk wordt gezet door haar familie en om evidente redenen geen beroep kan doen op de politie, herneemt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) volgende gronden van voormelde beschikking waarin in dit verband het volgende wordt vastgesteld:

“Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat er door zijn familie en zijn omgeving neergekeken wordt op homoseksuelen, dat hij zijn seksuele geaardheid nooit openlijk heeft kunnen beleven, door zijn familie in Albanië onder druk wordt gezet om te huwen en dat hij niet het vrije leven kan leiden dat hij wilt. Hij meent gediscrimineerd te zullen worden omwille van zijn seksuele geaardheid en dat hij geen toekomst heeft in Albanië. Hij zet verder uiteen dat er geen wettelijk kader en het recht zijn voorzien om co-existentie, een geregistreerd partnerschap of een huwelijk tussen mensen van hetzelfde geslacht mogelijk te maken. Hij uit de vrees bij een terugkeer naar Albanië in de problemen te zullen komen met zijn familie en zijn ruimere omgeving wanneer ze zijn seksuele geaardheid zouden achterhalen.

De Raad wijst op volgend motief van de bestreden beslissing:

“U haalde aan actueel niet vrij te kunnen leven in Albanië ten gevolge van uw geaardheid. Er wordt door uw familie en ruimere omgeving neergekeken op homoseksuelen. U kon hierdoor uw homoseksuele geaardheid nooit openlijk beleven. Een vriend van u werd in 2016 op straat het slachtoffer van fysiek geweld ingegeven door zijn homoseksuele geaardheid. U wordt bovendien door uw familie in Albanië onder druk gezet om opnieuw te huwen. U had, doordat u uw homoseksualiteit steeds voor uw omgeving verborgen hield, geen andere problemen ten gevolg van uw geaardheid in de zin dat u nooit zelf slachtoffer werd van enige bedreigingen of fysiek geweld ingegeven door uw seksuele geaardheid (CGVS, p. 13). U voelde zich door heel deze situatie gestremd in het uiten van wie u bent. U kon in Albanië nooit het leven leiden dat u wou. U had echter geen andere problemen ten gevolg van uw geaardheid, maar vreest desalniettemin dat moest uw seksuele geaardheid bekend worden u met uw omgeving in Albanië ernstige problemen zou kennen. In Albanië voelt u zich als homoseksueel niet beschermd door de overheid.

Er dient vastgesteld te worden dat de door u geschetste problemen met uw omgeving in Albanië, hoe betreurenswaardig ook, onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien kan u uw lokale problemen in Fushë Krujë vermijden door u elders in Albanië, onder meer in de hoofdstad Tirana, te vestigen. U stelde weliswaar dat de situatie voor homoseksuelen in Albanië overal hetzelfde is, maar gaf hierbij zelf te kennen dat de situatie in Tirana voor homoseksuelen evenwel een beetje beter is. U voegde eraan toe dat u elders misschien wel de mogelijkheid zou hebben om elders nieuwe mensen te leren kennen en aldus uw homoseksualiteit te beleven, maar dat de mensen ook daar vragen zouden beginnen te stellen, met alle problemen van dien (CGVS, p.13). Dit laatste kan u evenwel geenszins hard maken. Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie._algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) wordt duidelijk dat de Albanese overheid in de afgelopen jaren aanzienlijke inspanningen heeft geleverd ter inclusie en bescherming van LGBTIpersonen. Zo blijkt vooreerst dat Albanië sinds 2010 één van de meest progressieve antidiscriminatie wetten van de regio heeft die expliciet de rechten van LGBTI-persoon in Albanië verdedigt. In 2013 werd in samenspraak met LGBTI-organisaties het strafwetboek hervormd om seksuele geaardheid en genderidentiteit op te nemen in bestaande haatmisdrijven en wetten inzake haatzaaien. Sindsdien worden strenge straffen voorzien voor door homohaar ingegeven misdaden en voor het verspreiden van homofobe informatie.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift in wezen zijn verklaringen herhaalt en een algemeen betoog voert. De Raad wijst erop dat het verwijzen naar en het citeren uit algemene rapporten en artikelen, zoals verzoeker uitgebreid doet, niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op de concrete motivering dienaangaande die net als de overige concrete motieven in de bestreden beslissing geenszins worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De Raad wijst er hierbij ook op dat de commissaris-generaal vaststelt dat in het geval dat verzoeker bij een terugkeer toch ernstige problemen zou ervaren die voortvloeien uit homofobie, er dan nog geen redenen zijn om aan te nemen dat hij voor deze problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten, met wie verzoeker verklaarde tot nu toe nooit problemen te hebben gekend. Verzoeker beperkt zich opnieuw tot een algemeen betoog en gaat niet in op de concrete vaststellingen in dit kader zoals gemotiveerd in de bestreden beslissing. Hij slaagt er dan ook niet in deze te ontkrachten, laat staan te weerleggen.

Verder zet de commissaris-generaal, onder verwijzing naar het geconsulteerde bronnenmateriaal, onder meer uiteen dat blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politieke en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen, dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen en hij somt concrete realisaties en initiatieven op onder meer in de strijd tegen corruptie, discriminatie en haat op basis van genderidentiteit en seksuele oriëntering, en de sensibilisering en de mogelijkheden tot het indienen van een klacht, evenals het aanklagen en het rapporteren van problemen in dit kader. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht

om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Verzoeker kan zich niet beperken tot het op algemene wijze in vraag stellen van het daadwerkelijk karakter van de bescherming. Doorheen zijn algemeen betoog in zijn verzoekschrift toont verzoeker ook niet aan meerdere ernstige persoonlijke pogingen te hebben ondernomen om nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten te bekomen. Verzoeker tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, maar slaagt er hoe dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Verzoeker toont niet in concreto aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het hem, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.”

Ter terechtzitting haalt de verzoekende partij op algemene wijze aan dat zij omwille van haar geaardheid zwaar gediscrimineerd wordt, onder druk wordt gezet door haar familie en om evidente redenen geen beroep kan doen op de politie. Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de verzoekende partij in wezen verwijst naar elementen die zij reeds naar voren heeft gebracht en waarop middels voormelde beschikking werd geantwoord. Zij gaat hieraan voorbij, minstens brengt zij geen concrete elementen aan die hier afbreuk aan doen, laat staan dat zij erin slaagt het vastgestelde te weerleggen. De verzoekende partij brengt dan ook geen elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking en in de bestreden beslissing werd aangegeven.

4.2. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting aanvoert dat zij een “aanvraag 9ter” heeft ingediend, maar dat hierop nog niet werd geantwoord en dat naar haar mening diende onderzocht te worden of zij gelet op haar hiv-besmetting toegang zou krijgen tot de gezondheidszorg in Albanië, wijst de Raad verder op volgende motieven van de bestreden beslissing:

“Wat betreft uw gezondheidsproblemen - u stelde te lijden van hypertensie en nierproblemen en hiv positief te zijn -, ter staving waarvan u verschillende medische attesten neerlegde, dient te worden opgemerkt dat medische motieven geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dient u immers aan te tonen dat u vervolgd werd om één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen vermelde redenen. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Zo verklaart u voor een aantal van uw medische problemen reeds in behandeling te zijn geweest in Albanië. Zo werd u voor uw problemen van hypertensie in september 2020 gedurende 2 weken opgenomen in het ziekenhuis in Albanië en onderging u in juni 2019 in Krujë een operatie aan de blaas (CGVS, p. 8 en 15). Uw vrees in geval van terugkeer naar Albanië voor uw medische problemen niet op dezelfde verzorging zoals hier in België te kunnen terugvallen, ressorteert evenmin onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Dit maakt integraal deel uit van de beoordeling in het kader van de procedure artikel 9 ter.”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen waarbij er onder andere op wordt gewezen dat de verzoekende partij voor een beoordeling van haar medische problemen toepassing dient te maken van de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, hetgeen de verzoekende partij blijkens de opmerkingen ter terechtzitting zou hebben gedaan. In dit verband merkt de Raad op dat een aanvraag (tot verblijf in België) op grond van) artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een verzoek om internationale bescherming twee verschillende procedures zijn met geheel andere en uiteenlopende doeleinden, procedures en voorwaarden, en dat een verzoek om internationale bescherming als opzet heeft internationale bescherming te verlenen aan personen die, zoals de verzoekende partij, zelf *in casu* beweert in het land van herkomst een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin te koesteren of er een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van

subsidiare bescherming. Het is aan de verzoekende partij om dergelijke vrees of risico op ernstige schade *in concreto* aan te tonen, waar zij echter in gebreke blijft (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

In de bestreden beslissing wordt tevens vastgesteld dat de verzoekende partij verklaart voor een aantal van haar medische problemen reeds in behandeling te zijn geweest in Albanië: “*Zo werd u voor uw problemen van hypertensie in september 2020 gedurende 2 weken opgenomen in het ziekenhuis in Albanië en onderging u in juni 2019 in Krujë een operatie aan de blaas (CGVS, p. 8 en 15).*” Waar de verzoekende partij betoogt dat er diende onderzocht te worden of zij, gelet op haar hiv-besmetting, toegang zou krijgen tot de gezondheidszorg in Albanië, maakt zij niet *in concreto* aannemelijk dat zij om redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie geen toegang zou hebben tot of gebruik zou kunnen maken van de gezondheidszorg in Albanië. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiare bescherming en dat de verzoekende partij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure. De Raad voegt nog toe dat in de mate dat aangenomen kan worden dat er een kwaliteitsverschil mogelijk is tussen de gezondheidszorg in België en Albanië, dit kwaliteitsverschil evenmin verband houdt met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS